

opusdei.org

„U duhu i istini“: Stvaranje jedinstva života (I)

Jedinstvo života bitna je značajka duha Opusa Dei. Ovaj članak Guillaumea Dervillea, u 2 dijela, objašnjava što to znači u praktičnom smislu.

25.11.2024.

Bog želi klanjatelje u duhu i istini (Iv 4,24), govori Isus Samarijanki u njihovom dijalogu na zdencu u Siharu. Cjelokupno kršćansko postojanje poziv je na štovanje Boga

Oca (usp. Iv 4, 23), kako bi Božje svjetlo doprlo do svakog kutka našega života. To je duhovno bogoslužje (usp. Rim 12,1) po kojemu postajemo živi hramovi Božji, živo kamenje u njegovu hramu (usp. 1 Pt 2,5).

„Napravi oltar od svoga srca,“ [1] kaže sveti Petar Krizolog. Kako bi naše srce postalo oltar, trebamo učiniti više od samog davanja stvari; trebamo dati sebe. Sve u našem životu mora biti pročišćeno, u dubokom jedinstvu s darom koji je istinski Bogu mio: Kristovom žrtvom. Tako se malo po malo izgrađuje jedinstvo života i prevladava rascjep koji je grijeh otvorio između vjere i života. Bez da se obeshrabrimo zbog poteškoća koje se pojavljuju, otkrivamo čudesnu stvarnost da ako se utečemo vječnoj ljubavi našeg trojedinog Boga, čija prisutnost obasjava cijeli naš život, sve pridonosi našem dobru.

Oko je svjetiljka tijelu. Dakle, ako ti je oko čisto, sve će tvoje tijelo biti svijetlo (Mt 6,22). Ako imamo ispravnu nakanu, usmjerenu prema Bogu i drugim ljudima u njemu, tada će sva naša djela biti usmjerena prema dobru, u „jedinstvu života koje je jednostavno i snažno.” [2] Jer „sve može i treba voditi Bogu.”[3] Ali često možemo zaboraviti ovu istinu. Stoga u području duhovnog razvoja, formacija dana vjernicima Djela pokušava razviti jedinstvo života, što je bitna karakteristika duha Opusa Dei. Ovo rastuće jedinstvo progresivno jača naš identitet djece Božje u Kristu, snagom Duha Svetoga, koji sve oživljava kroz dar milosrđa i potiče nas da tražimo svetost i apostolat u našim svakodnevnim nastojanjima.

Isusovo jedinstvo života

Naše je životno jedinstvo „izgrađeno na prisutnosti Boga, našega Oca.”[4]

Kroz djelovanje Duha Svetoga, to je „sudioništvo u vrhunskom jedinstvu božanskog i ljudskog koje je postalo stvarnost u utjelovljenju Sina Božjega.”[5] Krist je „izvor jedinstva i mira.”[6] On je uvijek sjedinjen sa svojim Ocem, i moli da nas posveti u istini (usp. Iv. 17:19). Njegova je hrana vršiti volju Očevu (usp. Iv 4,34). Sve u njegovu životu usmjereno je na to poslanje, od njegova utjelovljenja (usp. Heb 10,5-7) do kada odlazi u Jeruzalem trpjeti, hodajući ispred svojih učenika s žurbom iz ljubavi (usp. Lk 19: 28). Njegova čudesa potvrđuju njegove riječi, a mnoštvo glasno kliče: sve je dobro učinio (Mk 7,37).

Sveti Josemaria često je u ovom uzviku općeg hvaljenja, *bene omnia fecit*, vidio ne samo Kristova čuda koja su zadivila tolike ljude, nego i činjenicu da je „sve dobro dovršio, nije učinio ništa što nije bilo dobro.” [7] U životu, posvećenje i

poslanje našega Gospodina čine jedno savršeno jedinstvo.

„Ne možete odvojiti činjenicu da je Krist Bog od njegove uloge Otkupitelja. Riječ je tijelom postala i došla na svijet da spasi sve ljude” (1 Tim 2,4).[8] Tako se riječi Izaije koje je Isus navijestio u sinagogi u Nazaretu mogu savršeno primijeniti na njega samoga: Duh je Gospodnji na meni jer me pomaza da propovijedam radosnu vijest siromasima. On me posla... (Lk 4,18, usp. Iz 61,1). Isus je savršeni Bog i savršeni Čovjek, koji je tijekom svog zemaljskog života posjedovao savršeno jedinstvo života i koji „objavom otajstva Oca i njegove ljubavi u potpunosti otkriva čovjeka samome sebi i očituje njegov najviši poziv.”[9] On svakoj osobi razjašnjava njezin poziv da se pomiri s Bogom i da radosno širi ovu poruku pomirenja u dijelu svijeta koji im je Bog povjerio (usp. 2. Kor 5,18-19).

Raskol između vjere i svakodnevnog života

Iako već jednom zauvijek postignuto u Osobi našega Gospodina, ovo osobno i društveno pomirenje još ide prema svojoj punini, prema Kristu. Kao i u vrijeme Drugoga vatikanskog koncila, „rascjep između vjere koju mnogi ispovijedaju i njihova svakodnevnog života zaslužuje se ubrojiti među teže pogreške našeg doba. Odavno su se proroci Staroga zavjeta žestoko borili protiv ove sablazni, a još više je sam Isus Krist u Novom zavjetu zaprijetio teškim kaznama.” [10] Nitko ne može služiti dvojici gospodara; jer ili će jednoga mrziti, a drugoga ljubiti, ili će jednome biti privržen, a drugoga prezirati (Mt 6,24).

Fragmentirani život u koji zapadaju mnogi ljudi, i vjernici i nevjernici, dovodi do nedostatka sklada i mira koji potkopava ravnotežu osobe. To i

ne čudi, s obzirom na to da „nepoznavanje činjenice da čovjek ima ranjenu narav sklonu zlu dovodi do ozbiljnih pogrešaka u području obrazovanja, politike, društvenog djelovanja i morala.”[11]

Jedinstvo života ključno je za sve, a na poseban način za laike, jer kako uči sveti Ivan Pavao II. u *Christifideles* laici, sve u njihovu životu treba biti prilika za jedinstvo s Bogom i služenje drugima.[12]

Profesionalni rad kršćana treba biti u skladu s njihovom vjerom.

„Nesektaštvo. Neutralnost. Stari mitovi koji uvijek pokušavaju izgledati novi. Jeste li ikada zastali i pomislili kako je apsurdno ostaviti svoje katoličanstvo po strani pri ulasku na sveučilište, strukovnu udrugu, kulturno društvo ili parlament, poput čovjeka koji ostavlja šešir na vratima?”[13]

Ove riječi danas imaju posebnu važnost. Boga ne može ostaviti po strani sekularizam koji sebe postavlja kao neku vrstu religije bez Boga. Papa Franjo nas poziva „da svoje gradove promatramo kontemplativnim pogledom, pogledom vjere koji vidi Boga kako prebiva u njihovim domovima, na njihovim ulicama i trgovima. Božja prisutnost prati iskrena nastojanja pojedinaca i skupina da pronađu ohrabrenje i smisao u svom životu. On boravi među njima, njegujući solidarnost, bratstvo i želju za dobrom, istinom i pravdom. Ova prisutnost ne smije biti izmišljena, već pronađena, razotkrivena. Bog se ne skriva od onih koji ga traže iskrenim srcem.”[14]

Radosni usred oluje

Zapečaćeni križem u svom krštenju, kršćani su uvijek bili upoznati s progonima. „Cijeli Kristov život živio

je u znaku progonstva. Njegovi su ga podijelili s njim (usp. Iv 15,20). “[15] Suočen s mogućnošću progonstva, sveti Ivan Zlatousti, veliki propovjednik s Istoka, nije gubio nadu: „Mnogi su valovi i prijeteće su oluje, koje me okružuju; ali ja ih se ne bojim; jer ja stojim na Stijeni. Neka buči more, ne može me oprati od Stijene. Neka valovi rastu kako hoće; ne mogu potopiti barku Gospodina našega Isusa Krista. I reci mi, čega želiš da se bojim? Smrt? Za mene je živjeti Krist, a umrijeti dobitak (Fil 1,21). Progonstvo? Gospodnja je zemlja i sve što je na njoj (Ps 23,1). Zapljena moje robe? Ništa nismo donijeli na ovaj svijet, a sigurno ništa ne možemo ni iznijeti (1 Tim 6,7). Ne, zla ovoga svijeta su vrijedna prezira, a njegova dobra zaslužuju samo da im se smiju. Ne bojim se siromaštva, ne želim bogatstvo; Ne bojim se umrijeti, niti želim živjeti, osim za Tvoju korist. Samo Tvoje zanimanje potiče me da govorim o ovim

stvarima i da te zamolim, ljubavlju koju prema meni osjećaš, da me ohrabriš.”[16]

Opasnosti raspršenosti koje svijet predstavlja nikada nas ne bi trebale obeshrabriti. Sveti Augustin, suvremenik svetog Ivana Zlatoustog, poticao je kršćane da se raduju, a ne da jadikuju: „Kako onda možete misliti da su prošla vremena bila bolja od vaših? Od vremena tog prvog Adama do vremena njegovih današnjih potomaka, čovjekova je sudbina bila rad i znoj, trnje i bodlje. Jesmo li zaboravili potop i teška vremena gladi i rata čija je povijest zapisana upravo zato da se ne bismo žalili Bogu na svoje vrijeme? Pomislite samo kakva su bila ta prošla vremena! Postoji li itko od nas tko se ne uplaši kad ih čuje ili pročita? Daleko od toga da opravdavaju pritužbe na vlastito vrijeme, oni nas uče na koliko toga moramo biti zahvalni.”[17]

Može doći do ratova, epidemija, novih oblika siromaštva i progona (i najgrublje vrste koja dolazi od fundamentalizma koji tvrdi da ima religijsko nadahnuće, i suptilnijih oblika iz sekularizma koji mogu postati jednako fundamentalistički - na primjer, u preprekama izgrađenim u nekim zapadnim zemljama protiv prigovora savjesti). Ali naše pouzdanje u Boga može nadvladati sve poteškoće, s nadom koja nas ne razočarava jer je rođena iz Ljubavi (usp. Rim 5,5). Pozvani smo slaviti Boga u dubini svoga srca, gdje on sve ujedinjuje nadmoćnom snagom svoje Ljubavi, dajući nam razlog za našu nadu (usp. 1 Pt 3,15): Krist živi u nama.

“Omnia in bonum”

Šesnaest stoljeća nakon svetih Ivana Zlatoustog i Augustina, sveti Josemaria je rekao s velikim optimizmom: „Uvijek biste trebali

čuti u svojim srcima ovaj vapaj koji je urezan u moje srce: *omnia in bonum!* Sve je za dobro! Sveti Pavao daje nam ovu lekciju spokoja, radosti, mira i sinovstva prema Bogu: jer Bog nas ljubi kao premudri i svemoćni Otac: *omnia in bonum!* (usp. Rim 8,28).”[18]

A don Alvaro je komentirao: „Kada je Otac [sveti Josemaria] napisao ovu Uputu 1941., velika tragedija Španjolskog građanskog rata upravo je završila, a Drugi svjetski rat je započeo. Situacija je bila doista apokaliptična. I u Crkvi je ponašanje nekih ljudi stvaralo velike posjekotine i rane. Španjolska, koja je iz građanskog rata izašla krvava i razorena, sada se suočila s opasnošću da se uvuče u mnogo gori rat. I Otac se suočio s mogućnošću da ponovno bude sam – kao što je bio u španjolskom sukobu – sa svim svojim sinovima raspoređenim po različitim ratištima ili u zatvorima.”[19]

Dio našeg jedinstva života je voljeti mjesto i vrijeme u koje nas je Bog stavio. Predivan je izazov moći raditi i poboljšavati ovaj svijet, a da nam je glava u nebu. Stvaranje i iskupljenje dinamički se ostvaruju upravo ovdje, danas i sada, kada nastojimo razumjeti i voljeti naš svijet s kreativnim optimizmom. Sveti Josemaria nas je upozorio na „isprazne i djetinjaste snove”[20] i „mistične želje.”[21] Kakva god bila naša okolina, nastojimo se prikazati onakvima kakvi doista jesmo. „Predstavljajući se onakvima kakvi jesmo, kao obični građani – svatko nosi svoje obiteljske, profesionalne, društvene i političke odgovornosti – ništa ne glumimo. Ovakav način djelovanja nije strategija ili taktika. Upravo je suprotno: to je prirodnost, iskrenost; pokazuje istinu našeg života i našeg poziva. Mi smo obični ljudi.”[22]

Bog želi da budemo u ovom svijetu

U današnje vrijeme svjedoci smo teških nereda koji pokazuju djelovanje đavla u ovome svijetu. „Svako doba povijesti sadrži kritične elemente,” rekao je Papa, „ali u posljednja četiri stoljeća, nikada nismo vidjeli temeljne izvjesnosti koje čine ljudski život tako uzdrmane kao u naše vrijeme. . . To je promjena koja se tiče samog načina na koji čovječanstvo održava svoje postojanje u svijetu.”[23]

Slično je sveti Josemaria, vidjevši da dolazi ova dekadencija, proročanski objavio: „Čuje se glasno *non serviam* (Jr 2,20), 'Neću služiti', u osobnom životu ljudi, u obitelji, na radnom mjestu i u javnom životu. Tri požude (usp. 1 Iv 2,16) djeluju kao tri divovske sile koje oslobađaju snažan vrtlog požude, ispraznog ponosa stvorenja vlastitom snagom i žudnje za bogatstvom. Cijela jedna civilizacija posrće, bespomoćna je i moralno bankrotira.”[24]

Naša ljubav prema svijetu ne sprječava nas da vidimo ono što ne ide dobro, što treba pročišćavanje, što treba transformaciju. Moramo prihvatiti stvarnost takvu kakva jest, sa svojim svjetlima i sjenama. To znači biti u skladu s onim što se događa, poznavati probleme koji ljudi danas imaju, biti u kontaktu s mnogim ljudima, čitati i slušati. Nema boljeg mjesta za ljubav prema Bogu od svijeta u koji nas je pozvao živjeti. Pouzdajemo se u molitvu koju je Isus uputio svome Ocu: Ne molim da ih uzmeš sa svijeta, nego da ih sačuvaš od Zloga (usp. Iv 17,15).

Budući da volimo ovaj svijet, koji je pravi, takav kakav jest, za naše posvećenje i naše prijateljstvo s drugima, molimo Isusa da ga učini boljim, da ga preobrazi, našim obraćenjem iz dana u dan. Gospa je odgojila Isusa usred njihovog običnog života u kući u Nazaretu; a sada Marija, potpuno posvećena

svojoj misiji da bude naša Majka, pomaže Isusu rasti u našem svakodnevnom životu. Ona nam pomaže promišljati svaki događaj u našem srcu (usp. Lk 2, 51), kako bismo otkrili prisutnost Boga koji nas svakodnevno poziva. „Djeco moja, ponavljam, mi smo obični ljudi. A kada radimo u vremenitim stvarnostima, činimo to jer je to naše mjesto; to je mjesto gdje nalazimo Krista, točno tamo gdje nas je naš poziv stavio.”[25] Tamo svijetli svjetlost u našoj duši, odražavajući Božju vječnu dobrotu. I, ovim svjetlom, Bog obasjava cijeli svijet.

[1] Sveti Petar Krizolog, Propovijed 108: PL 52, 499-500.

[2] Susret s Kristom, br. 10. Usp. Sveti Toma Akvinski, Komentar Evandjelja po Mateju (Mt 6,22).

[3] Ibid.

[4] Susret s Kristom, br. 11.

[5] I. de Celaya, "Unidad de Vida," u Diccionario de San Josemaria, Monte Carmelo & Instituto Historico San Josemaria Escriva de Balaguer, Burgos 2013., str. 1222.

[6] Drugi vatikanski koncil, Dogmatska konstitucija *Lumen gentium* (21. studenog 1964.), br. 9.

[7] Susret s Kristom, br. 16.

[8] Susret s Kristom, br. 106.

[9] Drugi vatikanski sabor, Pastoralna konstitucija *Gaudium et spes* (7. prosinca 1965.), br. 22.

[10] Isto, br. 43.

[11] Katekizam Katoličke Crkve, br. 407.

[12] Usp. Sveti Ivan Pavao II.,
Apostolska pobudnica *Christifideles
laici* (30. prosinca 1988.) br. 17 i 59.

[13] Put, br. 353.

[14] Papa Franjo, Apostolska
pobudnica *Evangelii gaudium* (24.
rujna 2013.), br. 71.

[15] Katekizam Katoličke Crkve, br.
530.

[16] Sveti Ivan Zlatousti, Propovijed
liturgijske godine, sv. III, str. 421-3
(Dom Prosper Gueranger).

[17] Sveti Augustin, Homilija, Sermo
Caillau-Saint Yves 2, 92: PLS 2,
441-552. U Uredu za čitanja za
srijedu 20. tjedna vremena kroz
godinu.

[18] Instruction, 8. prosinca 1941., br.
34.

[19] Blaženi Alvaro del Portillo, bilješka 48 Instrucciona, 8. prosinca 1941., br. 34.

[20] Prijatelji Božji, br. 8.

[21] Razgovori, br. 88. Također usp. S. Sanz, "L'ottimismo creazionale di san Josemaria," u J. Lopez (ur.) San Josemaria el il pensiero teologico, Atti del Convegno Teologico, sv. 1, Edusc, Rim 2014., str. 230. Također "Epílogo. Unidad de vida," u E. Burkhart & J. López, Vida cotidiana y santidad en la enseñanza de san Josemaría: estudio de teología espiritual, sv. 3, Rialp, Madrid 2013., str. 617-653.

[22] Pismo, 19. ožujka 1954., br. 27.

[23] Papa Franjo, Govor, 22. rujna 2013.

[24] Pismo, 14. veljače 1974., br. 10.

[25] Pismo, 19. ožujka 1954., br. 29.

Guillaume Derville

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hr-hr/article/u-duhu-i-istini-stvaranje-
jedinstva-zivota-i/](https://opusdei.org/hr-hr/article/u-duhu-i-istini-stvaranje-jedinstva-zivota-i/) (6.04.2026.)